

på vägen, äfven om nu uppgjorda förslag, som troligt är, komme att förkastas.

Något mindre kontant anslag torde väl behöfvas för febersjuka – till tjenlig föda.

Först i dag snögar här, såsom det synes till verklig vinter. Hamnarne fröso för några dagar se'n för 2:dra gången.

Haf godheten hågkomma mig med några rader, ehuru bekymrande än innehållet torde blifva.

Med utmärktaste Högaktning förblifver

Vän och Broder  
Joh. Vilh. Snellman 10

Helsingfors den 3 Februari 1866.

546 G. VON ALFTHAN – J. V. SNELLMAN 7.II 1866  
HUB, JVS handskriftssamling

Högtärade Herr Senator.

Det ogynsamma intrycket, som dagens hemställan om tillståndet i Kajana härad kommer att göra, kan jag på förhand föreställa mig. Det skulle dock hafva varit orätt handlat utaf mig, i händelse jag skulle hafva försökt utmåla förhållanderna uti en vackrare dager, än jag i sjelfva verket förefunnit dem. 20

Backstugusittaren Simon Keränen i Kuhmoniemi insjuknar i feber; fattigvården vidtager genast åtgärd om att hans familj under tiden må erhålla understöd; då fogar olyckan att också hustrun skall insjukna i samma feber och då barnen äro för små för att kunna skickas genom ödemarken, är familjen 2:ne dygn utan föda. Slutligen, på tredje dagen, blir mannen bättre, tager sig courage och skidar af till byn; hemkomsten med hjälp och undsättning, förefinner han sin hustru – död – troligtvis i feber. 30

En annan fattig torpare springer en hel dag omkring i byn utan att kunna åstadkomma så mycket som ett 3/4 mjöl; till slut förbarmar sig en annan fattig granne öfver honom och delar sitt barkbröd med de hungriga barnen.

Ifrån Prestgården fördelas då och då föda – halmknippor! Tyvärr är det i år mycket ondt om råghalm.

I Sotkamo tynar en stackars gosse till utfattiga en half inom ödemarken bosatt torpare (Henrik Korhonen) synbarligen af - han får till slut en mjölkvälling – det är för sent – den elaka febern har gripit sitt offer. 40

So der omständigheter, som förklara mitt cirkulär till fattigvårdsstyrelserna – der har Herr Senatorn också förklaringen till att jag icke kunnat underlåta att begära penningelån åt de besuttna.

Det är sorgliga tider: i städerna gör man banquerotte och på landet svälter man. När det 4 år å rad vankats missvext, kan det ju icke heller vara stort bättre. Det kommer väl goda tider igen, måste man hoppas och om man då icke skyr att vidtaga en och annan om och depenser förorsakande åtgärd, så spar man kanske in större utgifter under kommande missvextår. Jag menar härmed, att man icke borde sky några kostnader och uppoffringar för att upphjelpa landtmanna- och öfriga näringar. Glädjande var det, att Alcenius fick reseunderstöd – jag hoppas mycket godt af honom för framtiden. Jag skulle också, men 50

jag vågar icke riktigt, vilja hoppas mycket godt af skogskommissionen. Om jag får bekänna en svaghet, så skulle jag tillstå att jag gerna sjelf velat vara ledamot af denna Kommission, ty ämnet rör lifsfrågor för Finlands höga Nord.

Det är eländigt att landet skall vara så fattigt, jag menar hela Finland. För att bli rik måste man spara, och för att kunna göra detta måste man först förvärfva; men det har gått uselt med förvärfvet, när åkrarne frysa, när tjärupriset går ner och man för plankor &c. får 3 £. 15 S. per standart; när famnshöga drifvor nästan halfva året betäcka marken uti ett land hvars modernäring är – jordbruket! Och dock – om allmogon bara vore litet upplystare och kunnigare i ett och annat stycke än nu är förhållandet – om de bildade i landet, med sjelfuppoftning och kärlek ville åtaga sig den sak – men detta är barnsliga drömmar och Herr Senatorn en tillräckligt plågad man för att ännu besväras med sådant. Kort och godt – jag misströstar ändock icke hvarken om landets eller länets framtid. Der finnes en obeskripligt ödslig trakt emellan Muhos och Utajärvi kyrkor, straxt invid Uleå elf: då jag för 3 år sedan passerade der, förekom mig det landet fördömdt för tid och evighet, men sednast observerade jag, att alldeles ung, men frodig tallskog – en ny phoenix ur askan – höll på att spira upp; efter några årtionden är den trakten många tusenden värd. Det är och besynnerligt, hvad en enda duglig skollärare kunnat åstadkomma i Kajana stad på knappa 2 år – Men nog – önskar Herr Senatorn helsa och Krafter och allt godt, samt tecknar mig med utmärktaste högaktning och uppriktig tillgifvenhet, Herr Senatorns

ödmjukaste tjänare  
G. Alfthan

Uleåborg den 7 Febr. 1866

30

### 547 YTTTRANDE VID EKONOMIEDEPARTEMEN- TET 7.II 1866

*RA, Senatens arkiv*

Senatorn Snellman – ansåg sig icke böra besvara Hans Kejsrerliga Majestät med underdånig hemställan rörande beräkning af kursförhöjning å ifrågakomne till förmon för finska kronan och landets kommuner samt till sportlar för tjänstemän inom Finland vid Passexpeditionen inflytande afgifter, utan förordnade att dessa afgifter, enär de finge erläggas i ryskt mynt till nominelt belopp, skola af finska auktoriteter i samma mynt till sagde belopp emottagas. För öfrigt var Senatorn af lika tanke med Friherre von Born.

40

### 548 YTTTRANDE VID EKONOMIEDEPARTEMEN- TET 7.II 1866 (SUB SECRETO)

*RA, Senatens sekreta handlingar*

50

Som upplästes, derå Senatorn Snellman till protokollet androg följande: – Genom Stats-Sekretariatets skrifvelse den 1. febr(uari) (20. Jan(uari)) 1865. meddelades Senaten H. K. M:ts Nådiga beslut ang(äen)de det Ryska Metalliska myntets gångbarhet i Finland efter mynt reformen. Genom detta Nådiga beslut likställdes det Ryska silfverskiljemyntet